

عنوان مقاله:

تبیین هویت معماری سنتی ایران و تاثیر آن بر معماری پایدار

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی عمران، معماری، شهرسازی و برنامه ریزی شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

حسین حمزوی - عضو هیات علمی تمام وقت و مدیر گروه معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد لامرد دانشجوی دکتری تخصصی رشته معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد بوشهر

خلاصه مقاله:

در قرن بیستم، بشر در ایجاد فرهنگ تولید و مصرف گروهی به موفقیت هایی دست یافت. پیچیده تر شدن مناسبات فردی و اجتماعی بشر و پیچیدگی نیازمندی های وی، سبب دخالت های جدی تر او در طبیعت و در نتیجه شاهد تغییر شکل ناگهانی در آن شده که مستلزم هشدارهای ضروری می باشد این هشدارها، از اوایل دهه شصت شدت گرفت: گرم شدن زمین، کمبود آب قابل شرب، افزایش آلودگی و ضربات روحی به انسانها، از جمله هشدار های تکان دهنده در جهت تداوم سلامت زندگی بشری است. که در این راستا، آرزوهای بسیاری در محققان و دانشمندان، برای حفاظت از اکوسیستم و برای دوام فرهنگی و تاریخی و به تبع آن پایداری پدید آورد. از سال ۱۹۸۷، هنگامی که کمیته برون‌تولد سازمان بین المللی، مفهوم توسعه پایدار را مطرح نمود، پایداری به صورت جدی تر مطرح شد. پایداری لغتی است که جنبه های پیچیده ی بسیاری را شامل می شود. امروزه اغلب، لغت پایداری در جامعه مطرح است. اما معنی درست این لغت و مفاهیم آن برای معماران، هنوز، کاملا واضح نیست. از آنجایی که هیچ روش یا توصیه ی قطعی درباره ی معماری پایدار وجود ندارد، بنابراین توجه به مباحث و نظریه های بیان شده در این زمینه ضروری به نظر می رسد. هر چند توسعه ی پایدار ریشه های اکولوژیکی و اقتصادی دارد، ولی با جستجو درباره ی معضلات پیش روی انسان معاصرو راه حل آنها در معماری پایدار، نقش طبیعت هرچه بیشتر آشکار می گردد. در این راستا این مقاله تلاش در نمایاندن برخی راهکارهایی دارد که معماری سنتی ایران را به معماری قابل تطبیق با تعریف پایدار (سبز)، اگر نه در همه ابعاد، لاقلا در اصل و ریشه می نماید.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، معماری پایدار، فرایند معماری، طبیعت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1447689>

